

БИСЕРИ РАСПЕВАНИХ ЂАКА

Књига – антологија песама „Одговори“, чији су аутори деца, ђаци, негде на пешачком прелазу између детињства и одрастања, неформално окупљени у књижевној групи под називом „Здухачи“ садржи заиста антологијске песме младих песника. Они живе у разним градовима, па и државама, сличног су узраста, имају већ богате стваралачке биографије, освајали су награде, успешни су у многим областима али је основно за све њих, они су изванредни песници.

На почетку књиге, уместо предговора, читамо њихов заједнички манифест који одсликава све оно што су појединачно исказали у песмама. Овај манифест би одрасли морали заиста озбиљно да схвате.

Довољно је прочитати било коју од песама Сергеја Жабке (Борово), Милице Николетић (Бања Лука), Сергеја Јовића (Ниш), Нађе Пиљић (Београд), Данила Зарића (Кушићи), Инге Лаћарац (Нови Сад), Максима Танеског (Скопље), Катарине Каназир (Земун), Николе Шорака (Београд) и Анастасије Стојадиновић (Земун), па увидети да је муза поезије Еутерпа, што би рекли стари Грци, богато даривала талентима ову децу песнике. У њиховим песмама можемо препознати много заједничких тема и мотива, као што су детињство и одрастање, школа и књига, песма и игра, љубав и другарство, екологија и природа, патриотизам и слободарство, антиратни ставови и борба за „дечја права“, и тако даље, али је свако од њих и посебна индивидуа, посебна песничка личност са обрисом сопствене поетике која ће се вероватно код већине потврдити у будућим песничким остварењима. „На срцу ми жиг љубави родитеља, али ја не личим на њих“ (стих из песме Инге Лаћарац).

Оно што посебно плени у њиховим песмама су искреност, отвореност, хумор и духовитост, лиризам али и модерност у изразу, осећање за језик и мелодију стиха пошто углавном пишу песме у римованом облику, у класичним формама, најчешће катренима, па чак имамо и неколико хаику песама (Сергеј Јовић), као и веома успели акростих (Данило Зарић). То нам казује да поред песничког талента поседују и знање, да читају књиге и познају поезију и књижевност. „Јер за наш мозак,/ књига је као храна.“ каже песник Данило Зарић. Зато се код већине од њих јављају мотиви везани за саму песму и њен настанак, дакле, аутопоетички ставови што је, само по себи, занимљиво.

„Постаните велики људи/ али у себи будите дијете“ стихови су Милице Николетић који би могли понети главну поруку ове књиге. Деца су свесна своје лепоте, чистоте и искрености и своје анђеоске улоге у овом опасном свету одраслих који је огрезао у материјализму, похлепи, мржњи и злу, ратовима и несрећама. Дечји гласови се одупиру таквом свету „маторих“, свако на свој начин, опомињући нас да ова планета није наше власништво и да је свака дечја суза непоправљив и неопростив злочин одраслих пред Богом. Тако, у изузетно осмишљеној песми у десетерцу Дете и гуслар, по узору на Бранка Радичевића, пуној протестног набоја и истинског патриотизма, песникиња Нађа Пиљић каже: „Данак силних душмана морала/ не може да трпи душа мала“.

Посебну димензију овој књизи додају песме на македонском језику младог песника из Скопља Максима Танеског, који пише управо о класичним дечјим темама, животињама и догађајима у шумском свету, на игрив и духовит начин, дочаравајући нам изузетну мелодичност и музикалност свог матерњег језика.

Једна од главних одлика већине аутора ове књиге је лиризам, повезаност са природом и еколошка свест, што је посебно изражено код Катарине Каназир, у песмама о бреси као симболу лирске поезије. Поред тога, готово код свих је карактеристичан и песнички хумор, исказан кроз употребу речи, а најефектније остварен код Сергеја Жабке и Николе Шорака који је написао сјајну пародију на једну стару тему : Вампир Тоза – неупокојени.

Вреди истаћи и изузетне мисаоне домете појединих песама, посебно код Инге Лаћарац девојчице која је већ „спаковала детињство у кофере“ и написала филозофску песму о животу и смрти која се зове Бесмртна песма.

И, надам се, све ове песме су пуне љубави. Љубави према животу, детињству, домовини, природи, планети Земљи. И љубави према оном ко се најлепше воли у тим годинама а чији плави , смеђи или црни, мушки или женски чуперак провирује из сваког стиха.

Ову драгоцену антологију дечјих песама затварају, уместо поговора, стихови песникиње Анастасије Стојадиновић, са јасном поруком, у име свих „Здухача“:

„Ако не знаш ко си ти
и чему живот служи,
погледај ме.
Ја сам дете које вас воли и моли
да сваки дан будете бољи.
Можете ви то.“

Рукопис књиге, са радошћу читања, препоручујем за штампу!

Верољуб Вукашиновић